

Iedereen tegen Kanker!

door Emy Geyskens en Kolet Janssen
illustraties: Stieven Van der Poorten

voor de 3e
graad van de
lagere school

uitgeverij
averbode

Kom op
tegen Kanker

Iedereen tegen Kanker!

door Emy Geyskens en Kolet Janssen
illustraties: Stieven Van der Poorten

Dit boekje werd gerealiseerd door Uitgeverij Averbode
in opdracht van Kom op tegen Kanker.
Hier hoort ook een gratis lessenpakket bij
om kanker bespreekbaar te maken.
Meer info? Neem een kijkje op:

depetoptegenkanker.be

Eindredactie: Hanna Develtere en Elke Broothaerts
Vormgeving: Christine Van Beers

9 september

Rare dag vandaag! Mama kwam me ophalen van school en we reden meteen verder naar tante Elly.

'Waarom gaan we vandaag naar tante Elly?' vroeg ik. Meestal spreken we in het weekend af. Ik ga ook weleens bij haar logeren, want zij is de zus van mijn mama en ook mijn meter.

Mama bleef strak voor zich uitkijken, ook al stonden we voor een rood stoplicht.

'Gewoon, ik heb een taartje gekocht en dat gaan we samen opeten', zei ze kortaf. 'Of lust jij opeens geen taart meer?'

Ik zei maar niets meer.

Tante Elly schepte twee grote stukken taart op mijn bord. Toen die op waren, ging ik naar haar aquarium kijken.

'Ik heb een nieuwe vis, zoek hem maar eens!' zei tante Elly.

Ik zag hem al gauw: een zilverwitte met een sluiersstaart. Supermooi!

'Vertel nu eens', zei tante Elly tegen mama.

Er stond muziek op, maar ik kon hen toch verstaan als ik mijn oren spitste. En dat deed ik, want ik voelde aan mijn kleine teen dat er iets aan de hand was ...

'Ik heb een knobbeltje in mijn borst, denk ik', zei mama. 'Vanmorgen onder de douche merkte ik dat opeens.'

En toen werd het stil. Ik durfde niet om te kijken en bleef naar de vissen staren. Ik hoorde een gesmoorde snik. Mama hilde! Mijn hand op het glas van het aquarium verstijfde.

Tante Elly schoof haar stoel achteruit.

'Zou ik een afspraak maken bij de dokter?' vroeg mama. Tante Elly reageerde onmiddellijk: 'Ja, dat moet je zeker doen. Misschien kan het vandaag al.'

Mama liep naar de gang en ik hoorde haar telefoneren. Ze overlegde even met tante Elly en toen ging ze de deur uit.

Ik vroeg waar mama naartoe ging. Tante Elly glimlachte. 'Even naar de dokter en ze haalt ook pizza's en zo. Wij gaan alvast een film uitzoeken, want we maken er samen een filmavondje van, goed?'

Ik knikte vaag. Pizza's kun je gewoon aan huis laten leveren, dat weet ik

best. Maar er knaagde iets vanbinnen ... Waarom moest mama naar de dokter? En dan nog wel zo snel? Is een knobbeltje dan zo erg? Ik had ook weleens een bobbeltje op de onderkant van mijn voet gehad, maar dat was gewoon een voetzoolwrat. De dokter had die bevroren en daarna was hij weg. Zouden ze dat ook bij mama doen?

Maar het was dus NIET zoals bij een wrat. Want toen mama terugkwam, ging ze bij mij zitten. En toen wist ik al dat het om iets ernstigs ging ...

'Lucas, ik moet je iets vertellen', zei ze.

O jee, nu komt het, dacht ik. Mijn hart klopte in mijn keel.

'Er zit een knobbeltje in mijn borst', ging mama verder. 'De dokter wil dat ik dat verder laat onderzoeken. Het kan iets heel onschuldigs zijn, maar het kan ook erger zijn. We moeten dat onderzoek afwachten. Ik kan morgen al naar het ziekenhuis.'

Ik vroeg of ze kanker had. Ik kreeg het woord amper uitgesproken.

Mijn stem bleef bijna in mijn keel steken en klonk daardoor een beetje schor. Kanker, daar was ik echt bang voor! Daar is iedereen toch bang voor?

Tante Elly kwam de kamer binnen.

'Dat is nog lang niet zeker', zei ze. 'Dat horen we pas later. Misschien is er niets aan de hand. Maar als het toch zo zou zijn, dan gaan we er samen tegenaan, toch? Ons krijgen ze niet klein, let maar op!'

Ze omhelsde mama en mij tegelijk. Ik wurmde me na een minuut los.

'Waar is de pizza?'

Mama keek me met grote ogen aan. 'Vergeten!' zei ze.

Tante Elly lachte. 'Ik bel wel een pizzakoerier. Kom op, we maken er gewoon een gezellig avondje van.'

En dat deden we. We nestelden ons samen in de zetel. De pizza smaakte ondanks alles heerlijk. De film was knettergek en we moesten vaak hard lachen. Maar telkens als ik naar mama keek, schoot dat stomme knobbeltje me weer te binnen. Ik hoop heel hard dat het geen kanker zal zijn. Ik weet niet of ik straks zal kunnen slapen ...

23 september

Er is al veel gebeurd sinds ik de laatste keer in mijn dagboek heb geschreven! Juf Melanie geeft gelukkig niet te veel huiswerk mee en het zesde leerjaar is wel cool. Ons laatste jaar in de school De Klimop! Mama is ondertussen naar het ziekenhuis geweest om het knobbeltje te laten onderzoeken. Daar kreeg ze geen goed nieuws: het knobbeltje is kwaadaardig. Kanker dus. Het moet zo snel mogelijk weg. Volgende week wordt mama geopereerd ... De dokters nemen haar borst weg en daarna volgt er nog een lange behandeling.

Mama en papa wonen nu al drie jaar niet meer samen. Maar papa blijft wel bezorgd om haar. Hij heeft wel een uur lang gebeld. Eerst met mama, toen met mij. Ik mag gewoon bij hem wonen als mama in het ziekenhuis is. Normaal ben ik een week bij mama en een week bij papa, maar ik mag nu altijd bij papa zijn als het nodig is. Tante Elly was er gisteravond ook. 'Ik kom hier gewoon meehelpen als jij ziek bent', zei ze tegen mama.

Zou mama echt ziek worden van die kanker? Hoe kan dat als dat knobbeltje er eenmaal uit is? Dan is de kanker toch weg?

Ik slaap slecht. En als ik wakker word, denk ik weer aan mama. Ik ben zo bang dat ze zeker en zeker wordt ... Ik wil haar echt niet kwijt! Kon ik haar maar helpen!

Vanmorgen vroeg juf Melanie opeens tijdens de praatronde: 'Wil jij ook iets vertellen, Lucas?' Ze knikte er zo vriendelijk bij, dat ik begon te huilen. De anderen werden helemaal stil, ook Laurens die vaak de klas stoort. Ik vertelde over het knobbeltje en over de operatie volgende week. De juf zei dat heel veel mensen met kanker weer beter worden. Maar heel veel mensen, dat is nog NIET IEDEREEN!

Toen we naar buiten liepen voor de speeltijd, gaf mijn vriend Arif me een koek. Dat was lief van hem. 'Ik vind het rot van je mama', zei hij. 'Maar je zult zien dat het goed komt. Die dokters zijn zo slim! Die kunnen elke kanker de baas.'

Ik knikte maar wat, toen ik opeens een hand op mijn arm voelde.

Het was Delphine, een meisje uit het vijfde leerjaar. Ik leerde haar vorig jaar kennen bij de veldloop. Ze liep toen heel snel en werd tweede. Ik kan zelf ook heel snel lopen.

'Ik hoorde wat je vriend zei', zei ze zachtjes. 'Ken jij iemand die kanker heeft?'

'Ja, mijn mama', knikte ik. Het klonk nog altijd heel erg om dat te zeggen.

'Mijn oom Joris heeft botkanker', vertelde Delphine. 'Hij had erg veel pijn in zijn been, zelfs 's nachts. Hij had een zwelling, maar dat bleek dus kanker te zijn.'

Delphine knabbelde ondertussen even aan haar appel. 'Hij heeft heel lang chemotherapie gehad en al zijn haar is uitgevallen,' ging ze verder; 'maar dat is nu weer teruggegroeid.' Haaruitval? Dat staat mama misschien ook nog te wachten! Daar had ik nog niet aan gedacht! 'Mijn mama heeft borstkanker', zei ik. 'Ze zal soms heel moe zijn', zei Delphine. 'Of ziek. Dat hoort er allemaal bij. Maar je moet altijd blijven geloven dat ze weer beter wordt.' Toen liep ze verder. Ik zuchtte. Wat zouden we nog allemaal meemaken, mama en ik?

Daarstraks na het avondeten kreeg ik opeens een WhatsApp-berichtje op mijn smartphone. Van Delphine!

D: Hoi Lucas! Wanneer wordt je mama geopereerd?

L: Dinsdag! 🤔 Ben er niet gerust in ...

D: Ik duim! 👍 Slaapwel!

Mama kwam zojuist mijn kamer binnen. 'Je moet nu echt gaan slapen, Lucas!'

Ik kon nog net mijn gsm onder mijn kussen proppen. De regel is hier: geen gsm aan tafel en in bed! Maar ik ben blij dat Delphine het weet en dat ik er met haar over kan praten. Ik ga nu ook stoppen met schrijven en proberen te slapen. Ik wil niet dat mama nog eens naar boven moet komen.

28 september

Wat een spannende dag vandaag! In de middagpauze wachtte Delphine me al op om te vragen of ik iets van mama gehoord had. Ik schudde mijn hoofd. 'Tante Elly neemt me straks mee naar het ziekenhuis', antwoordde ik. 'Dan horen we hoe het verder zal gaan.' Delphine knikte. Ze schopte met haar voet een kastanjebolster weg. 'Hoe is het nog met je oom?' vroeg ik. 'Hij moet opnieuw chemo krijgen', zei ze, terwijl ze opnieuw een kastanje wegschopte. 'De kanker is teruggekomen.'

Ik kreeg een krop in mijn keel. 'Kan dat dan?' vroeg ik. 'Hij was toch weer beter?'

Maar Delphine vertelde dus dat het kan. Ze zei dat bij veel mensen de kanker voorgoed wegblijft. Maar dat haar oom Joris pech had en weer helemaal opnieuw moest beginnen. Zo erg!

We liepen een poos zwijgend naast elkaar.

'Vertel eens wat meer over je oom Joris?' vroeg ik.

Delphine lachte. 'Hij maakt altijd veel grapjes', zei ze. 'Hij kan heel goed gitaar spelen!'

Ik juichte: 'Hé, ik ook! Daar ben ik ook een kei in!'

Delphine gaf me een duw en zei: 'Erg bescheiden van je, hoor. Oom Joris loopt ook graag. In het weekend is hij coach bij de jeugdploegen atletiek.'

'We gaan superhard duimen!' riep ik.

'Ja!' gilte Delphine. 'Voor jouw mama en voor mijn oom!'

Juf Melanie keek vreemd op toen ze ons heel hard over de speelplaats zag rennen. Maar toen knipoogde ze.

Wat was ik zenuwachtig om naar het ziekenhuis te gaan en om mama te zien. Ik was bang dat ze liever alleen wilde zijn. Dat ze te veel pijn zou hebben, maar ze glimlachte me meteen toe vanuit haar bed. Ik had mijn Star Wars-kussen voor haar meegenomen. Daar kon ze lekker tegen aanleunen. En ze kon wel wat extra force gebruiken! Overmorgen mag ze al naar huis. Aftellen dus ... De volgende twee dagen blijf ik bij tante Elly, om dichterbij het ziekenhuis te zijn. En volgende week ga ik dan weer bij papa en Jutta wonen.

'Wanneer begint de chemo?' vroeg tante Elly.

'Over een week of drie, als de wonde op mijn borst genezen is', zei mama.

Ik durfde niet naar haar pyjama te kijken. Zouden ze haar borst weggesneden hebben? Ik vond het een eng idee, maar ik moest het gewoon vragen.

'Ze hebben alles rond het knobbeltje weggehaald. Daardoor is mijn borst nu wat kleiner. Ze hebben ook meteen al een beetje een nieuwe borst gemaakt', legde mama uit. 'Later repareren ze dat nog beter, als ik klaar ben met de behandeling. Zo blijf ik er best nog wel goed uitzien, dat vind ik wel fijn.'

Ik vind borsten eigenlijk een beetje raar, ik snap niet goed wat mannen daar zo speciaal aan vinden. Maar ik begrijp wel dat mama er graag goed uitziet.

Dat hele kankergedoe is echt stom. Mama heeft pijn en ik slaap niet. Ik wil mijn mama niet verliezen! Nu die chemo nog. Ik dacht vroeger altijd dat ik wel wist wat chemo precies was, maar eerlijk: ik weet toch niet goed wat mama te wachten staat. Zorgt het ervoor dat die rotkanker wegblijft?! Gelukkig legde tante Elly het mij daarnet nog eens goed uit.

'Chemo's zijn sterke medicijnen', zei ze. 'Die moeten ervoor zorgen dat die hele kanker opgedoekt wordt en zeker niet terugkomt. Maar het zijn heel zware medicijnen en soms word je daar moe of misselijk van. Of je haren vallen ervan uit. Daar is niets aan te doen. Dat gaat vanzelf weer over, maar leuk is het natuurlijk niet.'

Ik appte net nog even naar Delphine: 'Operatie geslaagd!'

'Ik ga morgen naar oom Joris in het ziekenhuis', stuurde ze terug.

'Samen op bezoek bij allebei?'

Waarom niet? 'Oké', antwoordde ik. Ik wilde die oom weleens zien.

Zou hij zijn gitaar hebben meegenomen naar het ziekenhuis?

Nu zou ik dus moeten slapen, maar na zo'n belangrijke dag is het moeilijk. Er krioelen altijd gekke gedachten in mijn hoofd. Wat als het knobbeltje teruggroeit? Of wat als er ergens anders nog meer knobbeltjes zitten? Wat als ... mama doodgaat? Moet ik dan altijd bij papa wonen?

29 september

Vandaag na school opnieuw met tante Elly naar het ziekenhuis geweest. Ik zag er wat tegenop om weer zo lang bij mama op de kamer te zitten. Ik had ook nog eens superveel huiswerk, want morgen hebben we een grote toets Frans. Ik kon mijn hoofd er maar niet bijhouden. Opeens stak Delphine haar hoofd om de hoek van de deur. Yes! Ze vroeg of ze mocht binnenkomen. Mama vond haar meteen leuk, dat zag ik wel. Delphine is een echte flapuit en ze maakte mama vaak aan het lachen. Ik ben veel verlegener als ik praat met volwassenen die ik niet ken ...

Delphine vroeg of ik even meekwam naar de kamer waar haar oom lag. 'Over een kwartiertje gaan we terug naar huis', zei tante Elly. Ik liep snel mee met Delphine. Zou die oom Joris het niet raar vinden dat ik opeens binnenstapte in zijn kamer? Misschien had hij wel te veel pijn om met ons te praten ...

Delphine stormde zonder te kloppen de kamer binnen. 'Dag oom Joris!' hoorde ik haar schetteren. Een diepe bromstem antwoordde. Oom Joris lag in bed. Hij zag er wat bleekjes uit. Op de vensterbank in zijn kamer stond een foto van Delphine en oom Joris, toen nog met een woeste, rode krullenbol. Een heel verschil met de dunne, kortgeknipte haren die hij nu had. Oom Joris legde zijn tablet neer en lachte naar Delphine. 'Heb je een beschermheer meegebracht?' geksheerde hij. Ik wist niet goed waar ik moest kijken. 'Precies!' antwoordde Delphine. 'Dit is Lucas. Zijn mama ligt hier ook, met borstkanker. Wij twee weten alles van kanker!' Oom Joris lachte nog harder. 'Dat komt goed van pas', zei hij. 'Toveren jullie de kanker in mijn been dan maar eens weg.' Delphine griste haar meetlat uit haar schooltas, sloot haar ogen en begon zwaaiend met de lat allerlei toverformules te zingen. 'Abacadabra hocus pocus kanker foetsie', zong ze. Oom Joris schaterlachte. Ik voelde me wat ongemakkelijk. Mochten we wel zoveel lawaai maken in het ziekenhuis? Was die oom niet te ziek om te lachen? Delphine lacht om alles, zelfs om kanker. Soms lijkt het wel alsof ze het allemaal niet serieus neemt. Ze zegt altijd dat alles goed komt, dat de dokters zoveel kunnen tegenwoordig. Alsof kanker niet meer is dan een griepje! Maar ik weet het niet, hoor ... Oom Joris vroeg nog hoe het met mama was. Ik zei dat ze morgen naar huis mag. 'Zorg maar goed voor haar', zei oom Joris. Dat beloofde ik.

'Vindt je oom het niet erg dat hij langer in het ziekenhuis moet blijven?' vroeg ik op de gang aan Delphine. Ze blies een lange zwarte lok voor haar gelaat weg. Haar grote, bruine ogen staarden me aan. 'Hij vindt het vooral erg dat hij niet meer kan lopen', zuchtte ze. 'Al zijn vrienden lopen ook ... En hij kan voorlopig ook geen kinderen meer coachen in het weekend. Jammer toch?'

Arme oom Joris. Hij lachte wel nog, maar hij was toch maar stilletjes. Hopelijk wordt hij snel beter. Zodat hij weer kan lopen. Als ik ooit één ding mag wensen, zoals in een sprookje, dan weet ik het wel. Dan wens ik al die stomme kankers voorgoed de wereld uit.

16 november

Lang geleden dat ik nog eens iets neerpende! Het was dan ook VERSCHRIKKELIJK druk. Mama is alweer een hele tijd gewoon thuis. Of gewoon ... nee, dat is het eigenlijk niet. Eerst moest ze herstellen van de operatie en nu is ze begonnen met de chemotherapie. Elke week moet ze daarvoor één keer naar het ziekenhuis. Als ze terugkomt, is ze vaak heel moe. Soms ook misselijk. Ik woon nog altijd om de week bij haar, maar nu is tante Elly er ook heel vaak. Want in je eentje tegen kanker vechten, is niet zo gemakkelijk!

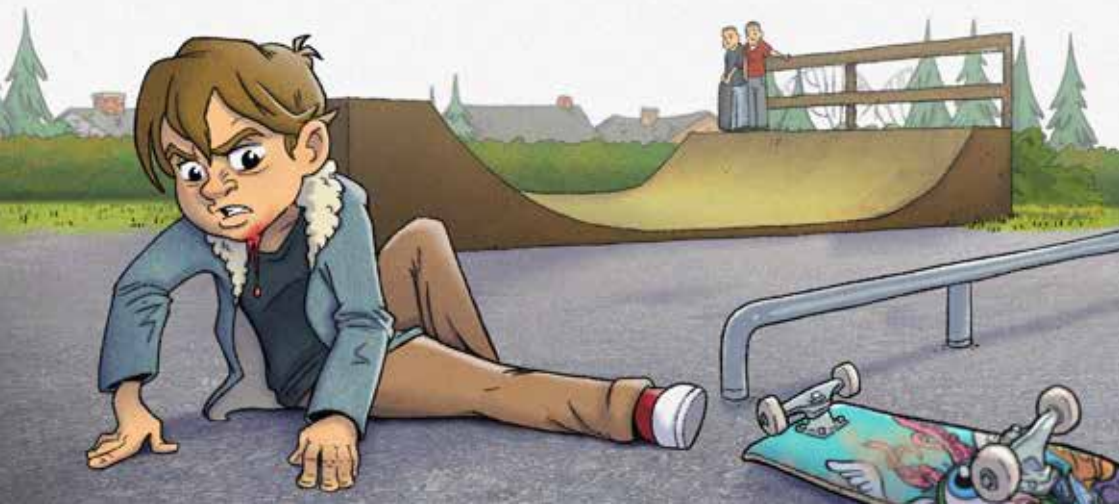
Ongeveer drie weken na de eerste chemokuur begonnen mama's haren uit te vallen. Soms vond ze dan 's morgens kleine plukjes op haar hoofdkussen in bed. Dat was echt niet fijn voor haar. Mama zei ook dat het vreselijk kon jeuken. Daarom had ze besloten om alles in één keer weg te scheren. Dat vond ik eerst heel eng. Maar ondertussen ben ik het al wat gewoon geraakt. Mama draagt nu een sjaltje. Wel vervelend hoe mensen haar soms aanstaren!

Alles is zo veranderd. Stel je even voor: vroeger waren de avonden door de week druk, maar gezellig. Mama pikte me op van de naschoolse opvang en ze maakte eten voor ons. Ik vertelde over school en zij over haar werk of over iets anders. Daarna keken we soms samen tv of deden we een spelletje of belde ik nog even naar papa ... En dan moest ik naar bed en kwam mama altijd nog heel even bij me zitten.

Dat is nu allemaal anders. Tante Elly pikt me op van de opvang. Mama ligt of zit in de zetel onder een dekentje. Als het meevalt, schuifelt ze door de keuken en schilt ze een paar aardappelen. Ze gaat vaak zitten en doet alles rustig aan. Ze is wel heel blij als ik er ben. We eten samen en ik doe nog een spelletje met tante Elly. Ik smeer alvast mijn boterhammen voor de volgende dag, dat hoeft mama dan al niet meer te doen. En ik neem nu de fiets naar de muziekschool. Mama hoeft mij niet meer te brengen. Maar soms ga ik niet, dan ben ik liever thuis. Verder zorg ik er ook altijd voor dat de vuilniszakken buiten staan en ruim ik veel meer dan vroeger mijn eigen rommel op. 'Alle beetjes helpen', zegt tante Elly.

Vroeger kon mijn mama best tegen een stootje, maar nu pas ik de hele tijd op dat ze niet te moe wordt, dat ik niets stoms zeg, dat ik alles klaarleg wat ze nodig heeft. Dat word ik soms echt wel beu! Vandaag was mama zo moe na haar tweede chemo, dat ze niet eens aan tafel kwam. Zelfs tante Elly keek somber. Zou het ooit nog goed komen? Of gaat mijn mama zieker en zieker worden? 'Je zult zien dat ze zich na het weekend weer een stuk beter voelt', zei tante Elly hoopvol. Dat wil ik best geloven, maar na het weekend ben ik weer bij papa. Ik voel me er een beetje schuldig over, maar ik vind het ook wel fijn om niet de hele tijd bij mama te zijn. Bij papa is alles tenminste nog gewoon.

Ik kreeg zelf ook geen hap door mijn keel. Ik wilde weg. Weg van altijd maar bang zijn. Weg van het verdriet. Weg van die rotkanker! Ik sprong op mijn fiets en reed naar de skateramp. Ik wilde even een break. Even verstand op nul en alles van me af skaten. Natuurlijk ging ik veel te hard en viel ik op mijn kin. Het bloed droop op mijn jas. Maar het kon mij niet schelen. Het deed echt pijn, maar ook dat vond ik niet erg. Alsof niets mij kon deren. Heel even dan. Tot ik besepte dat mama en tante Elly vast verschrikkelijk ongerust waren. Mijn gsm lag nog op mijn bureau. Dus ik kon hen niet verwittigen! Ik sprong op mijn fiets en croste de ziel uit mijn lijf. Hijgend kwam ik thuis. Tante Elly zei niets. Ze knikte en verzorgde mijn kin. Ze begreep het. En mama lag al te slapen. Ik dekte haar toe met een extra dekentje.

Pff, soms ben ik echt in de war!
Plop, een appje! Dat is vast Delphine. Ja hoor!

D: Alles oké?

L: Min of meer. Mama ziek vandaag, niet leuk. 🙄

D: Dat hoort erbij ... Verwen haar maar goed.

L: Dat doe ik al de hele tijd, ik weet stilaan niks meer te bedenken ...

D: Leg haar voeten op een kussen. Zet haar lievelingsmuziekje op.
Brand een kaarsje ...

L: Hoelang gaat het nog zo erg zijn, denk je???

D: Weet ik niet. Maar best niet te ver vooruitkijken, dat helpt toch niet.

L: ??? 🙄

D: Elke dag gewoon zorgen dat het die dag leuk is, dat is genoeg.

L: Ik begin meestal vanzelf te piekeren ...

D: Zet die piekerknop UIT! Zullen we in het weekend eens samen
gaan lopen?

L: Check! We spreken nog af. Tot morgen!

D: Tot morgen!

28 december

Hier ben ik weer! Het is vakantie, dus heb ik weer wat tijd om te schrijven!

Mama luistert de hele dag naar melige kerstliedjes. *Jingle Bells*, *White Christmas* en liedjes over engelen. Tante Elly heeft samen met mama een grote kerstboom versierd. Papa heeft hem met de auto naar hier gebracht. Ik vond Kerstmis dit jaar lang niet zo feestelijk als andere jaren. Er lagen wel pakjes onder de boom, maar iedereen vraagt zich toch af: hoe zal het volgend jaar met Kerstmis zijn?

Mama is nu weer wat beter. We beginnen het te kennen. Na elke chemo is ze bekaf en ziek voor een week. Daarna wordt ze een week lang beter en de derde week is ze bijna de oude. Maar dan is het alweer tijd voor de volgende chemo ... Ze heeft die rustweken na de chemotherapie echt nodig! Het gaat op en neer. Zoals onze hartslag.

Het is de periode van nieuwjaarswensen en iedereen wenst haar veel beterschap. Zou het volgend Nieuwjaar allemaal achter de rug zijn? Ik hoop het zo!

Vandaag moest mama weer even op controle naar het ziekenhuis en ik mocht mee. En daar kwam ik toevallig ook Delphine weer tegen! Ik hoorde haar al schetteren toen ik uit de lift stapte. Delphine was op bezoek bij haar oom, die ook weer in het ziekenhuis lag. Wat rot, zo met kerst ... Maar ze vrolijkte hem wel op. Ze nam mij mee naar de kamer van oom Joris, terwijl mama op haar beurt moest wachten.

Op het prikbord van oom Joris hingen wel vijf tekeningen en tien kaartjes. Hij lag vast al lang in het ziekenhuis. Zijn benen lagen onder een dekentje en over zijn 'slechte' been stond een tentje.

'Wat zit daaronder?' vroeg Delphine. Dat meisje is zo nieuwsgierig! Maar eigenlijk vind ik dat net zo leuk aan haar.

'Ik heb een nieuwe knie gekregen', vertelde oom Joris.

Hij moet nog een hele tijd in het ziekenhuis blijven tot hij weer beter is, ook om te oefenen met lopen met die nieuwe knie.

'O, ik dacht dat ze misschien je been eraf hadden gehaald', zei Delphine. Ze liet haar stem met opzet een beetje teleurgesteld klinken. 'Dan had ik een oom-piraat gehad, cool toch! Joris Met Het Houten Been!'

Oom Joris lachte minder hard dan ik van hem gewoon was. Hij trok een beetje met zijn mond. Hij had vast pijn aan zijn knie.

Mama was al klaar toen ik terugkwam. 'Zullen we tante Elly vragen om straks frietjes te bakken?' vroeg ze.

Dat moet je mij maar één keer vragen. Heerlijk! Nu kunnen we er weer even tegen!

22 januari

We zijn het nieuwe jaar echt wel goed begonnen! Mama is aan haar laatste chemo bezig. Dan volgt de radiotherapie. Pff. Stopt het ooit? Mama zei dat ze de hele borst gaan bestralen. Dat doen ze bijna altijd na een operatie zoals die van mama. Net zoals de chemotherapie probeert de bestraling ervoor te zorgen dat de tumor niet meer terugkomt. Ze moet daarvoor gedurende vijf weken elke dag naar het ziekenhuis. De dokters zeggen dat ze er niet veel last van zal hebben. Oef! Goed dat de dokers liever geen risico nemen. Daarna gaat het alleen maar beter worden, dat geloof ik echt! We kijken er allebei heel erg naar uit.

Weet je wat ik nog het meest mis? Af en toe eens gewoon ruziemaken met mama. Zeggen dat ze iets stoms doet of met mijn ogen rollen als ze voor de zesde keer vraagt of mijn huiswerk af is. Nu moet ik altijd maar voorzichtig en lief zijn ... Want mama is nog lang niet de oude.

Delphine en ik gaan elke woensdag samen lopen op het sportveld. We worden steeds sneller! En tussendoor kletsen we heel wat af. In de klas plagen ze me er soms mee. Ze zeggen dat ik op Delphine ben, maar dat is niet waar. Zij begrijpt alleen heel goed hoe dat gaat, leven met kanker in je hoofd en in je huis. Mijn vriend Arif vraagt ook vaak hoe het met mama is, al snapt hij niet wat er allemaal bij komt kijken. Ik moet hem veel meer uitleggen ... Maar op de speelplaats voetballen we wel altijd samen, dat blijft leuk.

Ik ben ook heel blij met tante Elly. Die is er zo vaak! Ze helpt mee met de was, ze doet boodschappen als mama te moe is, ze maakt grapjes als we allemaal slechtgehumeurd zijn. Papa springt ook soms in: hij brengt en haalt me nu altijd, terwijl mama en papa dat vroeger om de beurt deden. Maar hij en Jutta hebben hun eigen huis natuurlijk ... En ik ga ook weer naar iedere muziekles. De juf begreep het wel dat het een tijdje moeilijker was, maar ik miste zoveel dat ik sommige stukken echt veel te langzaam onder de knie kreeg.

Vandaag groot nieuws in de klas: juf Melanie kondigde aan dat we eind mei een grote schoolvoorstelling houden. Er komt een musical waarin we allemaal mogen meezingen, toneelspelen, dansen, voordragen ... en zelfs jongleren. Super! Met een beetje geluk is mama tegen die tijd fit genoeg om te komen kijken.

Delphine klampte me aan op de speelplaats. 'Kunnen we geen gekke sketch maken over kanker, Lucas? Ik wil mijn steentje bijdragen. Wat denk je? Voor jouw mama en voor oom Joris!'

Dat zou echt wel mooi zijn ... Delphine en ik gaan iets leuks bedenken. Of nee, als Delphine meedoet, wordt het gegarandeerd iets gek!

Maar met oom Joris loopt het minder goed dan iedereen gehoopt had. Zijn knieprothese is afgestoten. Het zal dus nog veel langer duren voordat hij weer kan lopen ... Delphine hoopt dat hij naar onze voorstelling kan komen. Dat is pas eind mei, dus dat moet lukken!

10 maart

Voor schooltijd al kreeg ik een appje van Delphine:

D: Lopen om drie uur?

Mama gaat akkoord. Zij vindt het fijn dat ik iets leuks doe op woensdagmiddag.

Ik schrik als ik op het sportveld aankom. Delphine wacht me al op. Maar naast haar staat een rolstoel. Oom Joris zit erin, met een chronometer in zijn hand. De mama van Delphine, Sofie, is de zus van oom Joris. Zij bracht hem uit het ziekenhuis. Wat een fijne verrassing! 'Ik speel vandaag coach', zegt hij. 'Ik neem jullie tijden op. Benieuwd wat jullie halen!'

Terwijl Delphine en ik samen ons eerste rondje lopen, vraag ik haar waarom oom Joris opeens in een rolstoel zit. 'Het lukt niet met die nieuwe knie', vertelt ze. 'Voorlopig kunnen ze niet opereren, dus die rolstoel is de beste oplossing.'

Ik zwijg. Moet niet leuk zijn als je zoveel van lopen houdt ...

De training loopt super. Oom Joris geeft adviezen. Ik loop nu sneller dan Delphine, maar niet zo veel. Hij legt uit hoe we best onze voeten neerzetten en met onze armen zwaaien. Na afloop bij het stretchen zijn we bekaf. Maar het was wel fijn!

Voortaan gaan we drie keer per week trainen en oom Joris probeert om er iedere week toch een keertje bij te zijn. Om te coachen en om te supporteren, zei hij. 'En wij supporteren voor jouw knie', zei ik opeens. Ik kreeg meteen een kleur, maar ik was toch blij dat ik het gezegd had. Delphine sprong vrolijk op en neer, en oom Joris lachte. 'Kom zus, ik en mijn piratenbeen hebben nood aan wat rust en een warme maaltijd!' knipoogde hij. 'Ik ben moe van al dat sporten!' Daarna bracht Sofie hem weer naar het ziekenhuis. We zwaaiden hen nog even na. Niemand heeft zo'n goede coach als wij!

Toen ik weer thuiskwam, keek mama geheimzinnig. 'Ik heb telefoon gekregen van juf Melanie', zei ze.

Oei, had ik iets verkeerd gedaan op school? Ik kon niets bedenken ... Maar mama stelde me gerust. 'Het ging over de schoolvoorstelling. Ze willen petten verkopen om kinderen met kanker de kans te geven om op kamp te gaan. Kom op tegen Kanker organiseert kampen speciaal voor hen. Juf Melanie wilde eerst weten of ik het een goed idee vind om die petten te verkopen.'

Ik vroeg wat ze gezegd had. Ze lachte. 'Natuurlijk is dat een goed idee! Hoe meer steun je krijgt als je kanker hebt, hoe beter!'

Ik vertelde haar over de sketch die Delphine en ik maken over kanker. Mama stelde voor die eerst eens een paar keer voor haar te brengen! Lachen is gezond, zei ze nog.

Ik appte erover met Delphine en die vond het super. Samen zouden we kanker de wereld uit krijgen met onze sketch ... Iedereen tegen Kanker! Volgens mij is het heel goed om mensen aan het lachen te brengen. Dat helpt tegen alles. Maar eerst moesten we nog veel oefenen!

20 april

Ik heb een echte rotweek achter de rug. Mama moest naar het ziekenhuis voor de borstreconstructie. Dat betekent dat ze zo goed mogelijk proberen haar borst de vorm te geven die ze had. Min of meer hetzelfde als haar andere borst dus. Daarvoor moeten ze weer snijden en zo, dus daar moet ze dan ook weer van herstellen ... Ze moest zes dagen in het ziekenhuis blijven, maar er kwam een ontsteking bovenop en nu is ze er nog ... Ik woon zolang dan maar weer bij tante Elly. Ik weet soms niet meer waar mijn spullen zijn: bij papa, bij mama of bij tante Elly?!

'Jij hebt drie bedden, je hebt niks te klagen', zei tante Elly. Maar ik heb geen drie gitaren en mijn gitaar ligt dus nu in het foute huis, terwijl ik vanmiddag zou gaan oefenen met Delphine ... We maken bij onze sketch namelijk ook een liedje, dat ik op gitaar begeleid.

Mama zag er helemaal niet goed uit gisteren.

'Kom je straks bij mij thuis gamen?' vroeg Arif.

Dat kon ik net zo goed doen als we onze sketch toch niet kunnen inoefenen. Het was ook best oké.

'Verrassing!' riep tante Elly toen ze me van school kwam ophalen. 'Je mama mag morgen naar huis. Zullen we 's avonds een filmavondje houden? Met zelfgemaakte popcorn?'

Wat een supernieuws! Al doet zo'n filmavond me wel weer denken aan de avond dat ik voor het eerst over mama's kankerknobbeltje hoorde ...

En nu is mama er dus weer. Zou het nu eindelijk de laatste keer zijn geweest dat ze in het ziekenhuis moest blijven? Ik heb echt genoeg van dat gebouw. Eerst vond ik het wel cool om die gekleurde pijlen te volgen, net een schattenjacht. Maar er zijn daar zoveel mensen met pijn, dat ik er liever wat uit de buurt blijf. Zou ik de rest van mijn leven bang blijven voor wat er nog kan gebeuren? Of zou dat ook weer slijten als mama gezond blijft? Ik hoop van wel!

Als ik al in bed lig, komt er een appje van Delphine:

D: Oom Joris is erg ziek. Weet niet of het nog goed komt ... 🙏

Oei! Als Delphine al de moed verliest!

L: Ik duim! 👍

Nu moeten we nog harder oefenen!

8 mei

Vorige week is oom Joris gestorven. Hij was heel ziek geworden en de dokters konden hem niet meer helpen. Het ging plots allemaal heel snel. Mama en ik zijn naar de afscheidsviering geweest. Delphine zat vooraan bij haar papa en mama, en de rest van de familie. Zo droevig ...

Na de viering ging ik even naar Delphine. Ik wist niet goed wat ik moest doen om haar te troosten. Moest ik haar een knuffel geven? Of wilde ze gewoon dat ik mijn mond zou houden en naar huis zou gaan? Ik stond eerst maar wat te draaien. Uiteindelijk omhelsde ik haar dan toch maar. Haar tranen bleven aan mijn wangen kleven. Het was voor het eerst in al die tijd dat ik haar zag huilen. Ze leek niet te kunnen stoppen, alsof al dat opgekropte verdriet er eindelijk uit kon. Zou dat verdriet al die tijd achter haar grapjes hebben gezeten? Had ik misschien niet echt goed naar haar geluisterd?

Ik vind het heel erg voor Delphine en haar familie. Oom Joris was een superoom. Ik zal hem ook missen als onze coach bij het lopen en als kritische luisteraar bij onze sketch en ons liedje. Het moet moeilijk zijn voor Delphine. Wat ben ik blij dat het niet mijn mama is die opnieuw ziek is geworden. Ik mag er zelfs niet aan denken ...

Met mama gaat het stilaan echt beter. Ze heeft zich voorgenomen om nog gezonder te gaan leven. En dat ga ik ook doen. Wat gezonder eten en dus ook wat meer bewegen. Gisterenavond ging zij mee naar het sportveld. Terwijl ik rondjes liep, maakte zij een wandeling. Telkens als we elkaar passeerden, gaf ik haar een high five. Na afloop ging ik stretchen, net zoals oom Joris ons dat geleerd heeft. Mama was moe na dat halfuurtje stappen, dat zag ik wel. Ik vroeg of dat wel mocht, wandelen na die kanker van haar. 'Bewegen en aan sport doen is juist goed', zei ze. 'Hoe gezonder ik ben, hoe minder kans die kanker heeft om terug te komen.' Ik hoop het echt ...

29 mei

Morgen is de grote schoolvoorstelling! Delphine heeft de afgelopen week wat minder geoefend, maar ze is een echt natuurtalent. Benieuwd of we succes gaan hebben! Juf Melanie toonde me gisteren een stapel dozen.

'Allemaal petten om te verkopen voor het goede doel', zei ze. Ook de opbrengst van de inkomkaartjes en van de zelfgemaakte hapjes in de pauze gaat naar het vakantiekamp voor kinderen met kanker. Van zo'n nieuws ga ik nog meer zingen en spelen! Al ben ik wel een beetje zenuwachtig ...

Even naar Delphine appen om te horen hoe het met haar gaat.

L: Klaar voor morgen? 😎

D: Yep. Jij ook?

L: Ik denk nog vaak aan oom Joris ...

D: Ik ook.

L: Waaraan denk je dan?

D: Heel gek, maar ik ben soms heel bang. Pff ... Dan denk ik dat iedereen van wie ik hou ook kanker krijgt.

L: Akelig! Maar gelukkig is dat niet zo ...

D: En verdrietig. Dat ben ik ook. Ik mis oom Joris echt. Hij was mijn leukste oom.

L: Kan ik me voorstellen. Maar we gaan altijd blijven lopen en zingen zoals hij ons geleerd heeft, hè?

D: Ja! We zingen ons liedje speciaal voor hem.

L: Ik ga gitaar spelen als een rockster!

D: En iedereen moet een pet kopen! 🧐

En ... ik heb ook nog een verrassing voor je!

L: VERTEL!!

D: Je mag op de gitaar van mijn oom spelen. Als je wilt natuurlijk.

L: DE MAX!! 😄

L: We zullen altijd aan oom Joris blijven denken.

D: 😮

L: 😊

Zonder woorden gaat dat allemaal soms makkelijker, hè?

30 mei

Drukke dag vandaag!

Mama kneep me voor het optreden even zachtjes in de arm. 'Je kunt het, Lucas!'

Delphine juichte: 'Yes! We spelen en zingen de pannen van het dak!

Voor oom Joris en voor iedereen met kanker!'

En dat deden we. Het was even wennen met die gitaar van oom Joris, maar zo hadden we het gevoel dat hij er ook echt bij was.

Zo klonk het refrein van ons 'Iedereen tegen Kanker'-lied:

*Kankercellen zijn heel vals.
Maar wij geven ze geen kans.
Samen krijgen wij ze klein,
tot alle kankers uit de wereld zijn!*

Na twee keer zong de hele zaal mee. Fantastisch! Oom Joris zou zo trots op ons zijn.

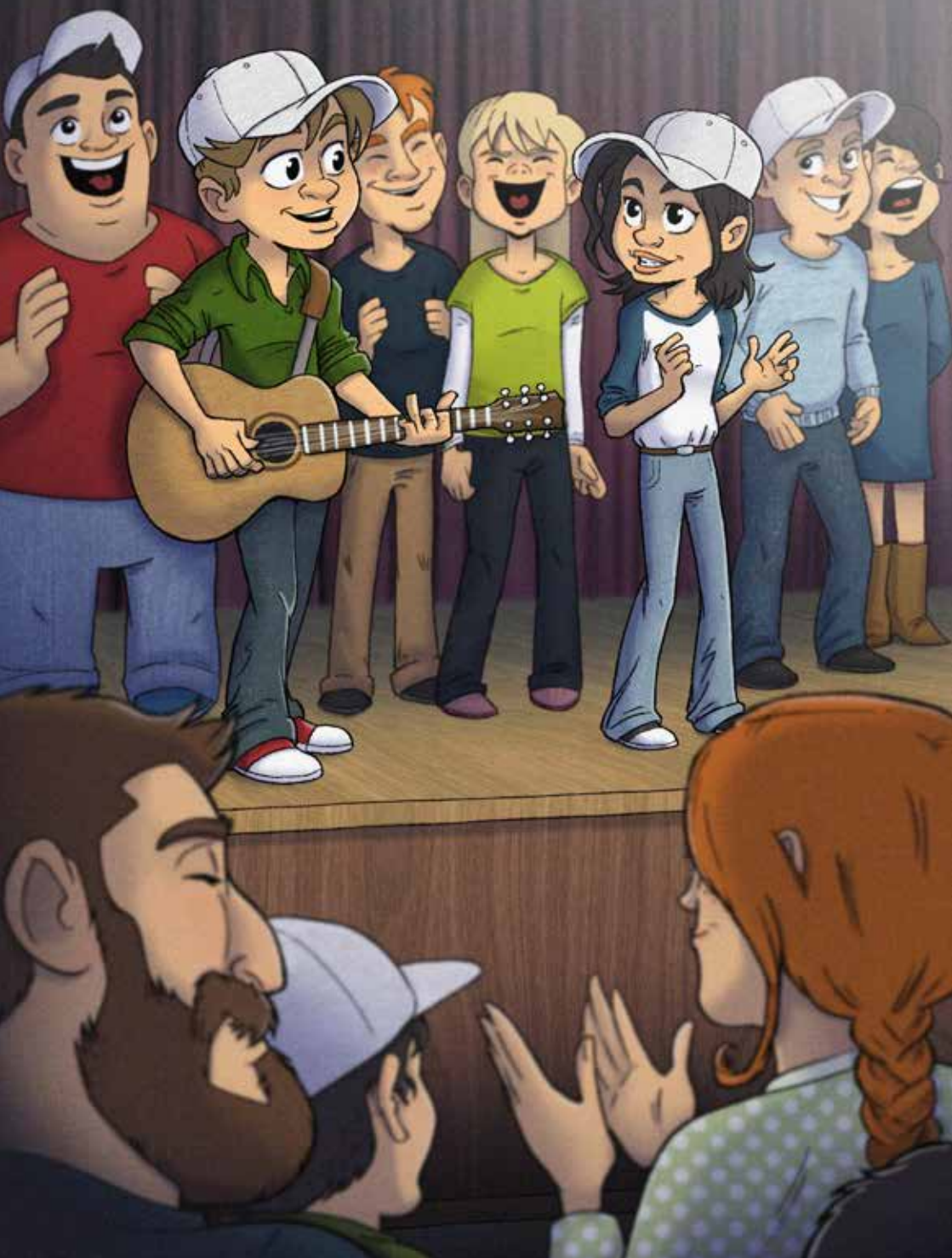
Toen ik na afloop de gitaar opborg, kon ik bijna horen wat hij zou gezegd hebben: 'Knap gezongen en gespeeld, jongens! Repeteren, repeteren, wie zijn best doet, zal het leren!'

Ach oom Joris, wat jammer dat hij er niet meer bij was. Maar we zullen hem nooit vergeten.

Arif stompde me tegen de schouder en zei: 'Ik heb je nog nooit zo mooi horen spelen, Lucas!'

Het was een drukte van jewelste. De halve school liep verkleed rond. Papa's en mama's haalden cakes en chocolademousse tevoorschijn: zelfgemaakt en te koop voor het goede doel. En ook nog superlekker. Juf Melanie riep: 'Petten te koop voor Kom op tegen Kanker! Nu of na de voorstelling! Koop er eentje en laat zien dat je mensen met kanker een duwtje in de rug geeft!'

Na afloop gingen veel ouders in de cafetaria spaghetti eten, ook voor het goede doel.

‘Kom je mee?’ vroeg Delphine. Ik keek aarzelend naar mama. Zou ze niet te moe zijn? Het was al een lange dag voor haar geweest. Maar mama lachte. ‘Natuurlijk gaan we mee’, zei ze. Ze sloeg haar arm om mijn schouders en trok me mee. Ik merkte opeens dat ik een stuk langer was geworden. Ik kon nu ook mijn arm om haar schouders slaan. Ik gaf haar een extra kneepje. Mijn mama is een supermama. De kanker had ons niet klein gekregen. Iedereen had geholpen: papa, tante Elly, Delphine, juf Melanie, Arif ... en nog zo veel andere mensen. Zoals de dokters in het ziekenhuis. Maaïke, de psychologe met wie we gingen praten. En natuurlijk ook Xiang, de verpleger die wel altijd bleef herhalen dat we positief moesten blijven. ZOVEEL MENSEN! Iedereen had meegevochten met mama. Dat was fijn. Want als je kanker hebt, mag je nooit alleen staan.

Ik krijg hier net nog even een appje van Delphine!

D: Kijk eens op YouTube! Check bij ‘Iedereen tegen Kanker’-lied!
Daar kun je kijken en luisteren naar ons optreden. Juf Melanie heeft alles online gezet.

L: Wauw! Meer dan 100 likes al!

D: Wij zijn een super kanker-foetsie-team! Iedereen tegen Kanker!

❧ EINDE ❧

Aan jou!

Nu je het verhaal van Lucas gelezen hebt, heb je misschien zin om zelf ook aan een dagboek te beginnen?

Op de bladzijde hiernaast kun je alvast beginnen.

Schrijf neer hoe je gisteren, je weekend ... ervaren hebt.

Maar lees eerst deze tips:

Kies een leuk boekje dat je als dagboek gaat gebruiken.

Zet telkens de datum bij de fragmenten die je schrijft.

Bepaal op voorhand waarover je zult schrijven.

Schrijf zo snel als je kunt zonder veel na te denken. Laat het uit je hart komen.

Schrijf zo beeldend mogelijk: hoe zag het eruit, hoe rook het, hoe klonk het ...?

Schrijf wat je echt vindt. Het dagboek is alleen van jou, dus je kunt er alles in neerschrijven zoals je het denkt.

Je kunt je dagboek persoonlijker maken door tekeningen, foto's ... toe te voegen.

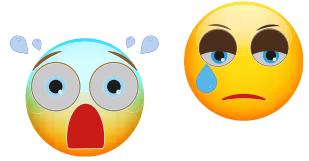
Maak er een routine van door elke dag / elke week / ... op hetzelfde moment iets neer te schrijven.

Bewaar je dagboek op een plaats waar enkel jij er makkelijk bij kunt. Laat het niet rondslingeren.

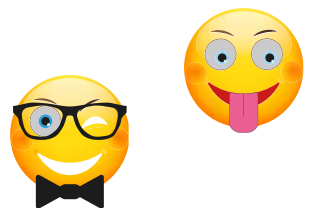
Je mag je dagboek delen met anderen wanneer je dat wenst, maar maak er goede afspraken over.

Laat je gevoelens de vrije loop (ook wanneer je denkt dat je je op dat moment zo niet hoort te voelen)!

Werk met hoofdletters, verschillende kleuren, verschillende schrijfmaterialen ...

A series of horizontal dotted lines spanning the width of the page, intended for handwriting practice.

Kom jij ook op tegen kanker?

Kom op
tegen Kanker

Wil jij er ook voor helpen zorgen dat minder mensen ziek worden door kanker? Dat meer mensen van de ziekte genezen? En dat wie kanker heeft (gehad) een beter leven heeft? Dat kan!

Doe mee met Kom op tegen Kanker en help kanker de wereld uit.*

Meer info op depetoptegenkanker.be en komoptegenkanker.be

*Vraag je ouders om je op weg te helpen.

Praat over kanker in de klas

Vraag je leerkracht om de gratis educatieve pakketten te gebruiken of geef zelf een spreekbeurt.

Zet je pet op tegen kanker

Vraag je (groot)ouders om een petpakket en zet je gepimpte pet op als teken van solidariteit met kinderen met kanker. Met de opbrengst organiseren wij voor hen een supertof vakantiekamp.

Zamel centjes in

Haal de kok of kunstenaar in jezelf naar boven. Bak wafels, maak een knutselwerkje of organiseer een feestje en zamel met je actie geld in voor Kom op tegen Kanker.

Doe mee met het Plantjesweekend

Help het derde weekend van september om mee plantjes te verdelen.

Maak een tekening

en geef het aan iemand met kanker. Die fleurt er zeker van op!

De mama van Lucas krijgt borstkanker en dan
verandert plots van alles in hun leven.

Ze wordt geopereerd en daarna krijgt ze
een behandeling waar ze soms heel ziek en moe van is.

Lucas schrijft het allemaal op in zijn dagboek:
wat er gebeurt, waar hij bang voor is ...

Gelukkig kan hij erover praten met Delphine
van het vijfde leerjaar. Zij begrijpt hem goed,
want haar oom heeft botkanker.

Samen bedenken ze een plan om mensen
met kanker te steunen.

Het doel: Iedereen tegen Kanker!